

Обитателигъ и понтона взематъ мѣрки да не бжде отвлѣченъ
отъ вълнитѣ.

Дадоха се сигнали.

Вѣтрътъ бѣше притихналъ, когато корабътъ застана до понтона, и отъ него слѣзоха младиятъ професоръ Игоръ Перовъ и кореспондентитѣ.

Баща и синъ кръстосаха рѣце въ блажена прегръдка.

— Игоре, мой славни Игоре, — шепнѣше презъ сълзи щастливиятъ баща.

— Тате, на тебе и на мама дължа всичко — сподавено продума признателниятъ синъ.

И дълго остана той въ прегръдкитѣ на баща си.

Всички разбраха, че тѣзи прегръдки бѣха за него по-мили и по-скжпи отъ неговата слава, която въ тоя мигъ заливаше свѣта.

